

Colla Excursionista Cassanenca

de la U. D. Cassà

CIRCULAR PER ALS SOCIS

Núm. 14

Febrer del 1967

SALT D'AIGUA
SANT MARTÍ DEL CANIGÓ

EMBOTITS I CONSERVES DE CARN

La Selva

JOSEP ALBERTÍ LAPEDRA

CAMPLLONCH: Telèfon núm. 1

CASSA DE LA SELVA: Telèfons nùms. 122 i 62

Escola de Xofers

hereu

Classes teòriques y pràctiques a hores convingudes

Carrer General Sanjurjo, núm. 22

CASSA DE LA SELVA

Donació :
Col·lecció Maria Vilallonga
Expedient 2012/283

EDITORIAL

sobre una propera setmana cultural

Com tots sabem els patrons de nostra terra són: S. Jordi i Nostra Dona de Montserrat.

Fixant-nos, doncs, en què les dues festivitats s'escauen en una mateixa setmana: 23-30 d'Abril, es va pensar en que podríem fer quelcom per celebrar aquestes diades.

I així en col·laboració amb els escoltes de Cassà (que a més celebren la festivitat del seu patró mundial el mateix Sant Jordi) vàrem començar a donar-hi voltes i més voltes i de mica en mica la "cosa" va anar agafant forma:

Va néixer la idea d'una Setmana Cultural: Conferències, xerrades, fòrums, llibres, sardanes, discs...

Es tracta com podeu veure d'una cosa per tots, per tot el poble. Des d'ací llancem el nostre primer crit que esperem tindrà ressó en tots i cada un de nosaltres i amb el temps per aquells que ens envolten, per mitjà nostre.

S'han fet ja els primers treballs per l'aconseguint d'una veritable SETMANA CULTURAL.

Donem gràcies ja des d'ací a tots aquells que ens han ajudat amb bons ànims pels primers preparatius: l'Ajuntament, particulars, grans i joves, de Cassà i de fora...

"Vet ací una nova ocasió per a demostrar a tothom de què és capaç de fer un poble que treballa unit: Cassà."

Les bases per un Concurs, (el 1.er a Cassà), literari i d'assaig és un dels projectes més interessants dintre l'esmentada Setmana Cultural.

sobre l'institut d'estudis catalans

Tothom ha pogut llegir aquests darrers dies, el projecte presentat per la Diputació de Barcelona al Govern referent a l'ensenyament del català (i en català) a les nostres escoles.

Un dels organismes ja creats per l'aconseguint d'aquest fet, i que ja fa temps que treballa és l'Institut d'Estudis Catalans instal·lat a Barcelona.

No volem ací fer comentaris sinó tan sols mirar de posar el nostre gra en la tasca que aquesta necessària empresa representa, publicant a partir d'aquest mes els fulls que la secció filològica de l'esmentat Institut. A fi de què tothom que vulgui les pugui afegir al seu diccionari els hem "confeccionat" de manera que es puguin separar del butlletí sense fer-lo malbé.

Segueixen les pàgines dedicades al perfeccionament de la parla i escriptura de la nostra llengua conegudes sota el títol de:

CAL RECORDAR...

Esperem que tant una com l'altra plana sia d'un positiu servei.

excursió al puig del daric

Anunciada amb 15 dies d'antelació i quan ja s'havia fet una mica d'ambient per a pujar-hi, donà la coincidència de què quatre dies abans va fer una bona nevada. Vam creure que s'hauria de suspendre degut a aquest contratemps, però el dissabte dia 14 de gener veient que feia bo, vàrem anar a empaitar a l'un i a l'altre i es decidí anar-hi.

El diumenge sortíem del passeig a 1/4 de 8 del matí, camí del Daric. El dia es presentava molt clar i amb una bona glaçada i això feia que s'hagués d'anar amb precaució per a no caure; hi hagueren però força terrissons. Sort d'aquell refrà que diu "tot el que ve de gust no mata" i efectivament no hi hagué cap "mort".

Estàvem segurs de trobar poca neu, el sol n'havia fcs molta i pels voltants del poble, en molts indrets, ja no se'n veia. No va pas resultar precisament d'aquesta manera. Com més ens acostàvem cap al Daric, més gruixa n'hi havia en els camins, això, no dificultava pas la marxa, ans al contrari, caminàvem amb més afició.

Passada la Casa Nova d'en Bota, en el puig dit Garrofers la neu ja no era pas glaçada i en diferents punts, sobretot pujant la falda del Daric quan el camí passa a bagueny, quedàrem enfonsats fins a sota genoll.

Arribàrem dalt el Puig a 2/4 d'onze del matí. El primer que vam fer i sense torbar-nos un moment fou encendre foc i preparar l'esmorzar. No hi faltaren pas les torrades sucades amb all o tomata, les botifarres al caliu, les arengades, les costelles de xai tendre, el bon vi de l'última collita i alguna nou i alguna avellanà per acabar d'arrodonir l'àpat.

La nostra situació dalt el Puig era excel·lent, trobàrem una clariana encarada a migdia i arrecerada del baf de Tramuntana, des d'on tot esmorzant gaudíem d'una vista magnífica. El sol queia aplomat i es trobava fins hi tot massa calent. L'horitzó era clar, la serralada de la costa s'hi retallava a Migjorn amb els seus punts més prominents abrillantats pels reflexes de la neu. Vèiem la Vall d'Aro obrir-se i allargar-se fins a la mar; Romanyà més a l'esquerra, ens semblava poder-lo tocar amb la mà. A Llevant la Gavarra Central, ens mostrà la seva modesta alterositat culminada amb el Puig d'Arques. A la nostra dreta, La Selva, plena de colors suaus indefinits barrejats amb el blanc brillant de la neu, s'extén, ampla i plana vers Ponent per a morir al peu de les asprositats del Montseny i les Guílleries.

Em sembla que és ara, després d'haver-nos recreat amb la contemplació d'aquest vast panorama, quan ens hem adonat que valia la pena d'haver pujat al Daric, malgrat haver trobat el camí tan difícil, una mica llarg i dolent. De totes maneres direm que l'esmorzar també s'ho valia.

Es l'hora del retorn. Apleguem els estris i fem via cap al camí. La baixada del puig ha sigut molt ràpida, aviat ens trobem a la Casa Nova d'en Bota. Ha desglaçat, el camí està negat i ple de fang. Passem per can Bota, seguim el Vernegà, i anem a sortir a can Mercader. Seguim cap el Pi Gros, can Rabitxu i el camí de can Torrent.

Arribant a can Barnada, ens hem parat un moment i girant-nos hem mirat cap el Daric i amb una mica de recança, li hem dit que algun dia tornàriem.

Narcís Artau i Valls

biblioteca

Ultimes adquisicions:

PRIMERA VOLADA (III Volum obres completes) JOSEP PLA

LA PROXIMA VEGADA EL FOC, de JAMES BALDWIN

LA CONDICIO HUMANA, d'ANDRE MALRAUX

A SANG FREDA, de TRUMAN CAPOTE

L'HOME QUE TORNAVA DEL FRED de JHON LE CARRE

A SANG FREDA. — Truman Capote —el veritable nom del qual és Truman Streckfus— nasqué a Nova Orleans el 1924. Criat per unes ties a Alabama, la seva infantesa transcorre en diverses regions de l'interior de Luïsiàna, Alabama i Mississipi. Als 19 anys aconseguí amb *MIRIAM*, el premi de contes O'Honry, i el 1948 obté un èxit esclatant amb la seva primera novel·la *OTHER VOICES, OTHER ROOMS*. amb *A SANG FREDA*, escala el cim de la notorietat literària mundial.

Aquest llibre és la història d'un crim monstruós, convertida en obra d'art grà-

cies a l'ofici i a la sensibilitat del narrador. Segons el mateix autor, l'obra pertany a un nou gènere literari al qual ell dóna el nom de "novella de no-ficció". Sis anys seguits de treballs i investigacions han produït un relat d'un verisme i d'una substància sense parió en la història de la literatura.

LA CONDICIO HUMANA. — André Malraux nasqué l'any 1901, estudiava arqueologia oriental, i després d'unes primeres temptatives literàries se n'anava, a vint-i-dos anys, cap a la Xina. Amb *LA CONDICIO HUMANA*, va guanyar el premi GONCOURT 1933.

En aquesta obra, l'autor ens descriu episodis de les revoltes comunistes de Xang-Hai. Es preocupa per fer-nos veure les diverses tendències ideològiques de la joventut xinesa revolucionària..., i els distints tipus d'homes que ha vist dintre l'ambient comunista.

Malraux és un excellent escriptor quan reproduceix, però no pas quan vol crear.

* * *

Revistes: Serra d'Or i Cavall Fort.

com he vist les oliveres de mallorca

Fent via per terres mallorquines el paisatge se'm presenta molt diferent del de les nostres contrades, sobretot les oliveres gegantines que formen veritables boscos. Ja en coneixia per donar-se en les nostres comarques catalanes, però d'un aspecte més modest. Les que havia vist d'aquella mena, grans i retortes, fou a través dels magistrals dibuixos a la ploma dels excel.lents artistes Apel.les Mestres i Gustau Doré; però la impressió que hom rep davant la realitat, s'acreix extraordinàriament, el que m'ha produït un impacte entre admiratiu i contorbador.

Tocant-les i mirant-les detingudament es cospa la potència pretèrita, i l'esforç suprem dut a terme per tal d'aguantar-se en els bancals, resistint tota mena de vicissituds per a poder brotar, afrontant tempestes i temporals de tota mena, arrapades pels pendissos i cingleres per anar-se obrint pas entre roquissers i pedres cantelludes, durant una munió de segles. Han quedat esberlades, cargolades, per a la fi eixir triomfants en treure enfora el tronc, reclamant un dret a la vida, enfilant-se, encimbellant-se sense deixar-se abatre pels obstacles, com ho feren les hosts de Jaume I el Conqueridor en desembarcar a l'illa de Pantaleu i seguidament a Santa Ponça, trampolí per enfilarse des de la plana fins als es-

padats alterosos i galtapenjants de muntanya, per a lliberar Mallorca de la gra-pa famolenca dels sarraïns.

Aquestes oliveres mil.lenàries han presenciat els saqueigs de moros i normands; l'ocupació musulmana durant llarg temps; les incursions de la desfermada pirateria del nord d'Àfrica i de l'orient de la Mediterrània; batusses cruels; assalts dels corsaris argelins..., història de centenars d'anys que han anat teixint les característiques d'un poble sofert i heròic.

Heus aquí com una associació d'idees fa encaixar la cruesa dels combats per la llibertat dels illencs i les oliveres, com si llurs soques els haguessin amparat en el zigzaguejar llampegant de les alfan-ges en l'aferrissada carnisseria cos a cos, on quedaven els senyals imborrables en les plantes nafrades que els servien de cuirassa. A més a més, hom pensa amb el fruit convertit en oli roent i abocat des dels merlets, maticans o badívols de les cases per escaldar els invasors que havien entrat a mata-degolla per esclavitzar el país. Les oliveres són gamfarons batuts pel vent, destriats i triomfants que han donat una valorització intrínseca que vesteig la història, i les oliveres rebentades, se us presenten com planes obertes d'aquesta èpica història.

Així he vist llurs cossos retorts, esberlats, de ventres ganivetejats com ho foren els naturals de l'illa víctimes de les rapisseries i assassinats; troncs oberts amb estrets finestrals d'espais espitllers, que permeten emmarcar els actuals paisatges de contrast: adés d'ègloga virgiliana, de repòs i calma; adés de dansa macabra i dantesca, d'èpics sofriments, mentre les figures més o menys imaginatives es van succeint: soques que tenen l'aspecte del corser colltorçat, flectits els genolls i amb pregon esvoranc en el pit, amb els genets descavalcats i amuntegats durant la feréstega lluita. D'altres, amb les branques de braços enlairats demanant clemència o cridant venjança. Aspectes fantasmagòrics, que formen un conglomerat de resistència, tot revolcant-se ferides entre el bleix agònic.

El branquilló amb fulles d'olivera pot ser símbol de la pau, però la contemplació d'aquestes plantes mallorquines de constrenyiment repremat de les soques que giravolten sobre sí mateixes, d'un masec planyívol que em sembla oir i cruixir pel vent que talla, no ho capeixo com a genuïna representació d'una pau, que vol dir repòs, i, reeixir. Tal vegada ho és el ram de tiges d'altres indrets del món, però no les d'aquestes contrades d'oliveres mil·lenàries, que solament de mirar-les us fibla i mou a compassió, que, velles com són, encara bo i amorrades al predi que les veié néixer, no puc concebir-les com a emissaris de la pau, sinó com a torxes flamejants d'heroisme combatívol i que han caigut defensant la llibertat d'un poble.

Sento el plany davant del dolor pro-

duït per l'esquixament i esvorancs, mentre que d'altres us impressionen com l'esgotat combatent que encara resisteix aguantant-se les entranyes del cos esventrat.

He cercat d'ací d'allà entre les oliveres, —tot i morint-se de velles—, que tinguessin l'aspecte d'una vida que s'exhaurix plàcidament, i m'ha estat endebades. Les he trobades xacroses i ajupides pel propi pes dels anys i destroçades, i m'he preguntat, tot i reverenciant-les: ¿Quan deixaran de llevar fruit i fins quan acabarà de pujar la saba en els cossos esclafats i flagellats d'aquestes admirades oliveres que segueixen mereixent el més gran respecte, en la seva vida mil·lenària?

M. Tolosà i Surroca

PRIMER CONCURS LITERARI I D'ASSAIG

convocat per

colla excursionista cassanenca
i agrupament escolta sant martí

BASES:

- Podrà optar al premi qualsevol persona, sense limitació d'edat.
- L'extensió dels treballs serà entre els 5 i 25 fulls tamany holandès (21x27 cms.), mecanografiats a doble espai i escrits d'una sola cara.
- Els temes seran lliures, inèdits i en català.
- Plaç d'admissió: fins a les 21 hores del 31 de març del 1967.
- Forma de presentació: per triplicat i sense signar els originals, però s'acompanyarà un sobre tancat i escrit amb el títol del treball presentat. Dintre de l'estament sobre hi haurà el nom i l'adreça de l'autor.
- Els concursants presentaran llurs treballs en sobre tancat adreçat a "Colla Excursionista Cassanenca". — "Concurs Literari i d'Assaig". — CASSA DE LA SELVA (Girona).
- El Premi serà de 3.000 pessetes i com a símbol del Concurs la "Rosa d'Or". El resultat es donarà a conèixer per mitjà del Secretari del Jurat durant el sopar que tindrà lloc el dia 22 d'abril proper, vigília de la Festa del Llibre. Seguidament s'informarà per escrit a l'autor premiat.
- La "Colla Excursionista Cassanenca" i "l'Agrupament Escolta San Martí" es reserven l'exclusiva de publicació i venda del treball premiat, amb cessió dels drets que pogués percebre l'autor, fins a un tiratge de 500 exemplars.
- Es lliurarà un rebut dels originals, que servirà per a retirar-los, a excepció del premiat, després de vuit dies del veredictes i durant un plaç de tres mesos que finirà el 31 de juliol del 1967, a les 21 hores. Passada aquesta data quedarà anul·lada tota mena de reclamació.
- El veredictes i decisions del Jurat seran inapel·lables.
- El fet de prendre part en el Concurs, inclou l'acceptació íntegra de les bases establertes.

cal recordar...

Els verbs **ésser** (o ser) i **fer**:

Sol presentar-se un corrent de confusió en emprar les dues **ss** o bé la **c**, i així sovint hom pregunta, quant a l'Imperfet de subjuntiu del verb ésser (o ser), ¿escriurem fossis o focus, fóssim o fócim, fóssiu o fociu, fossin o focin?

També en l'Imperfet de subjuntiu del verb **fer**: ¿fessis o fecis, féssim o fecim, fessiu o feciu, fessin o fecin?

A més a més en aquest mateix verb **fer**, en l'Imperatiu i en el Present de subjuntiu: ¿faci o fassi?

Per tal d'entendre-ho de manera, diem-ne "visual", pràctica, recordeu que si el verb **ésser** s'escriu amb dues **ss**, també les escriurem en l'únic temps on podria presentar-se dubte, o sigui, en l'Imperfet de subjuntiu: fos o fora; fossis o fores; fos o fora; fóssim o fórem; fóssiu o fóreu; i fossin o foren.

Quant al verb **fer**, queda també claríssim ("visual"), perquè escriurem **c** darrera de **a** en els esmentats temps de l'Imperatiu i Present de subjuntiu. Així:

Imperatiu: Fes tu, faci ell, fem nosaltres, feu vosaltres, facin ells.

Present de subjuntiu: Jo faci, tu facis, ell faci, nos. fem, vos. feu i ells facin.

RESUM: En el verb FER recordem que és solament darrera la **a** que hom escriurà **c**: faci, facis, facin. En **tots** els restants casos, o sigui, d'ambdós verbs (ésser i fer) sempre escriurem les dues **ss**.

(continuació)

Català

Una cosa va per l'altra
Ves-te'n al pati de l'os
Si anés per mí...
Anants i vinents
Arrancar el plor

MODISMES

Castellà

Váyase lo uno por lo otro.
Vete al cuerno.
Si en mi mano estuviese...
Entrantes y salientes.
Romper el llanto.

FRASES ADVERBIALES

Al punt de baix (l'arma)
Al punt de dalt
A la babalà
A la bestreta
A la bona de Déu

En el seguro.
Amartillar, montar.
A tontas y a locas. A troche y moche.
Por anticipado.
A la pata la llana

VOCABULARI

NO escriviu:

techo
la cloaca
aixam
aixerreït
aixís
pararrayos

SINO:

sostre
la clavaguera
eixam
eixarreït
així
parallamps.

M. T.

(continuarà)

Inscriuiu-vos a les classes de Català, que són donades tots els dimarts i divendres al Local de la Colla Excursionista (Bar Salvi).

apunts per a la guia de les gavarres

Itinerari: Cassà de la Selva - Romanyà de la Selva - Bell-lloc. — II

50 minuts. Can Sardanes. El mas queda a l'esquerra, és petitet però té força conreu. Davant mateix de la casa hi ha un camp bastant gran amb uns quants pallers a primer terme, el camí voreja el camp i es fica, tot pujant una mica, pel mig d'un bosc de suros.

Als pocs minuts es troba a la dreta la bifurcació del mas Palau, que cal deixar. El camí tot fent alguna ziga-zaga va pujant pel mig de suredes no massa exhuberants i troba a dreta i esquerra altres bifurcacions.

1 hora. 5 m. S'arriba dalt la pujada, és el punt dit del suro de la Guilla. Es deixa a la dreta altra bifurcació que porta cap a la Bruguera i Llagostera. El camí baixa per una pendent bastant pronunciada, al final es troben ambdues bandes els camps de can Bota. El mas, a l'esquerra, una mica allunyat, està situat en un pujolet. D'ací i guaitant cap a Llevant es divisa mig amagat per la boscúria el poble de Romanyà.

A l'altra banda de camps es troben quatre camins, cal agafar el de la dreta que segueix entre camps i bosc. Aquests camps tenen el nom del "Pla dels Perers".

1 h. 30 m. Casa Nova d'en Bota. El mas voltat de pinedes i amb un petit prat al davant queda a l'esquerra, separat del camí, i una mica encimbellat. El camí travessa la Riera de Verneda i voreja a l'altre costat un camp, per endinsar-se finalment en el bosc. Als pocs minuts el camí

torna a passar prop de la riera i segueixent junts, amunt i aclotarats, entre dues vertents de muntanya.

1 h. 45 m. Es deixa una bifurcació a l'esquerra que travessa la riera; és el camí del mas Roquetal. Aquests clots de muntanya són ombrívols i humits. Vora el camí hi han alguns castanyers, els suros i les alzines hi creixen amb molta ufanà, també els pins s'hi fan molt corpulents i el sota bosc característic de la Gavarra, brucs i arboços, hi surten atapeïts i amb molta vitalitat. La riera sempre a mà esquerra, es veu sovint mig colgada per les bardisses. El camí es va fent costerut i travessa la riera, als pocs moments torna a travessar-la i engalta una pujada bastant forta.

2 h. 25m. Can Llac, és un dels masos més grans d'aquestes contrades i té una situació molt bona. Es pren el camí del costat del mas que passa entremig de camps i que als pocs moments troba la carretera de Romanyà als Metges, cal tirar cap a mà dreta. Està en bon estat i és força planera.

2 h. 50 m. Trencant de la font Josepa. La font queda a dos minuts del camí i a mà esquerra. El camí que hi duu és ample i bo, hi ha una taula i uns bancs de pedra, hi ha també bones ombres i l'aigua hi raja fresca i abundant. Lloc excel·lent, que convida al repòs i a fer-hi un bon àpat.

J. M.

(seguirà)

ELS NOSTRES POETES

salvador espriu

Nat a Sta. Coloma de Farnés
(La Selva) l'any 1913.

En l'actualitat treballa en una
empresa d'assegurances mèdi-
ques.

Home de dues guerres: poesia
realista però malgrat tot plena
d'esperança en una PAU.

INICI DE CANTIC AL TEMPLE

*Ara digueu: la ginesta floreix,
i arreu del camp hi ha vermell de roselles*

*Amb nova falç comenceu a segar
el blat madura i amb ell les males herbes.*

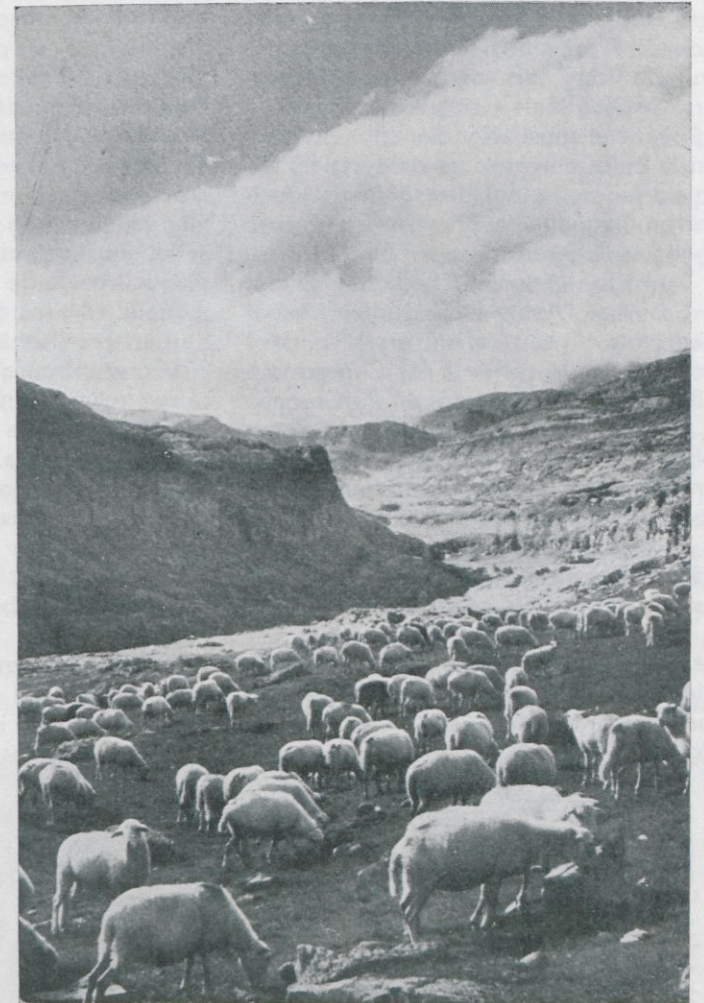
*Ah, jo veig llavis desclosos després de la foscor
si sabieu com l'alba ens ha trigat
com es llarg d'esperar un alçament de llum en la tenebra*

*Hem viscut per salvar-vos els mots
per tornar-vos el nom de cada cosa
perquè seguissiu el recte camí
d'accés al ple domini de la terra.*

*Vàrem mirar ben lluny del desert
devallarem al fons de nostre somni
cisternes seques esdevenen cims
portats per esglaons de lentes hores*

*I ara digueu: nosaltres escoltem
les veus del vent per l'alta mar d'espines.*

*I ara digueu: permaneixarem
fidels per sempre més al servei d'aquest poble.*

UNA CACERA DEL SENGLAR A LES GAVARRRES

Cassà de la Selva, té entre els seus habitants un gran nombre d'aficionats al deport de la caça. Sovint en les tertúlies de cafè es surt a parlar de temes de caça. Uns que si de perdius, altres que si de conills i altres que si de senglars. Avui dedicaré als senglar i "senglars" les següents notes:

Davant el mostrador de cal Xef, estaven la colla de caçadors de senglars aranjant la cacera pel dia següent i decidint on haurien d'anar a cercar el porc salvatge. Hi eren reunits: En Lloveres, en Santiago, l'Artur, en Rodà, en Reyné, en Casellas, l'Ayats i en Guillem, saborejant tots el seu cafè i anant parlant decidiren fer la cacera a les Gavarres.

Es caçaria al Puiggrós d'en Geronès de primer intent, i si fos cas que no trobessin rastres dels senglars, continuarien serres amunt fins que es trobessin o bé fins que hagués passat el dia fruit de la muntanya.

S'acordà fer-ho de la següent manera: Dos caçadors amb motos pujarien per les Planes d'en Morull i buscarien rastres pel camí de la castanyeda d'en Geronés, passarien pel collet del Matxo Mort i pujarien als quatre camins de la Falguerosa d'en Tibau, on es reunirien

amb els que pugessin amb l'automòbil.

Uns altres pujarien per can Mitja i cap a Vall-freda, i uns altres amb auto pujarien per Romanyà, portant els gossos, fins als dits quatre camins. Quedant d'acord que el primer d'arribar hauria d'esperar els altres en aquest punt de reunió; així quedà acordat.

Quan els llums del cotxe que pujava els gossos i uns quants dels caçadors enfocava els llums a les parets de can Sitgetes i un raig de claror es perdia pel collet que fa el revolt de l'era, des d'aquell balcó de l'Empordà, es veia vermellejar el trenc del dia, com si s'hagués despertat en sentir-nos arribar.

Ruboritzat perquè sabia que esperaven el seu adveniment amb ànsia, per a poder amb la seva claretat portar a fi la projectada cacera.

S'arribà al punt d'espera amb temps sobrer, férem foc perquè l'airet matiner que es deixava sentir "tallava" i tot anant xerrotejant a l'entorn del foc arribà el dia clar i bonic com si fos de Primavera.

Cinc gossos, impacients, acollarats, estaven a prop del foc, l'un s'hi cargolava, l'altre s'estirava i cap no estava quiet. Estaven nerviosos, com els caçadors, ja

Un bon exemplar, caçat a les Gavarres

que anava passant l'estona i no es donava cap senyat ni cap nova que indiqués que s'havia trobat rastre del senglar.

Anaren arribant els altres caçadors que tenien comeses diferents de cercar en altres punts els passos del porc i ningú havia trobat res, sols en mancava un. Tot de sobte el corn del caçador que faltava donà amb els seus tuttt-tuttt senyal d'haver trobat els rastres de l'animal. Al cap de poc estavem tots reunits i començarem a fer l'esmorzada i a organitzar la cacera que dintre poca estona s'iniciaria.

Érem 9 caçadors, hi havien molts punts a cobrir, però escollírem els que ens semblaren més bons i a cada collet d'aquella serralada s'hi apostà un caçador dels 8 que quedarem lliures, ja que un havia d'anar a desfermar els gossos en els rastres. Tot estava a punt i preparat, sols restava que la sort ens acompanyés.

Els gossos són descollats en els rastres, el soroll que aixequen és dantesc. Totot anuncia que el senglar ha sigut aixecat del seu jaç i la canilla el persegueix amb una infernal lladrucamenta, serres enllà.

Tot de sobte els gossos en seguir un caire de serra, deixen sentir més clars

els seus lladrucs, van directes vers on hi ha apostat un caçador, passen uns segons que semblen llarguíssims i... pam!, un tret.

Quan l'home que tenia a càrrec seu l'indret per on passà el senglar, ens explicà les seves cuites, vàrem haver forçosament de riure. La cacera ja era feta, s'havien escapat... i un altre dia serien més grossos.

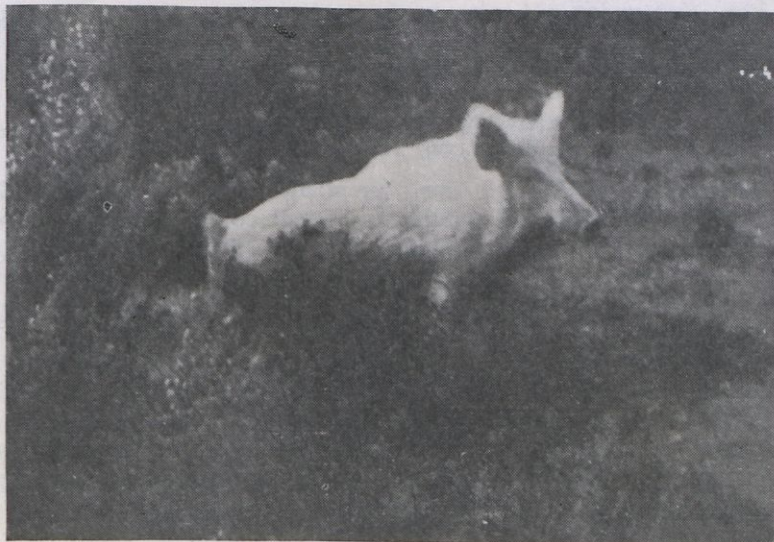
Però... Doncs, com ha anat?

Mireu, ens explicà, sento tot el temperi i al cap de pocs moments sento baixar el senglar cap a mi, faig dos passos per acostar-m'hi més i ja me'n salta un, li clavo tret i ell a fuita, ensopego i càic de genolls i després, jo, de quatre grapes intentant d'aixecar-me veig dos porcs més o menys de 2 metres de mi que sorpresos em miraven i en comprendre que jo no era dels seus agafaren les de "villadiego", perdent-se en la boscúria. Si almenys m'haguessin esperat no hauria d'aguantar el "ruixat" de burles dels altres companys de caça, però ha anat així ni més ni menys, ha estat una cacera complerta, sols que no hi han hagut trofeus.

El trofeu hagués estat la mort del pobre senglar, però des de què fugen algun se n'escapa.

ITNAS

Senglar blanc creuat de porc casolà

BASES DEL CONCURS DE FOTOGRAFIA

de la

colla excursionista cassanenca

1. — **PARTICIPANS** - Podran prendre-hi part tots els que hagin sigut o siguin veïns de Cassà de la Selva, no professionals.
2. — **TEMA** - Serà lliure en monocolor. Les fotografies han d'ésser inèdites i no premiades.
3. — **NOMBRE D'OBRES** - Un màxim de 5 per participant.
4. — **DIMENSIONS** - Han d'ésser: 24 cms. de llarg per 10-18 cms. d'amplària.
5. — **PRESENTACIÓ** - Sense muntar, si bé es recomana reforçar les obres amb una cartolina.
6. — **IDENTIFICACIÓ** - A darrera de cada obra s'hi posarà el tema i el títol. S'entregarà en un sobre obert, en el qual s'especificaran nom i domicili de l'autor i temes i títols.
7. — **DRETS A SATISFER** - 25 pessetes per autor, socis de la Colla Excursionista, 15 pessetes.
8. — **JURAT** - Tant el d'admissió com el de qualificació seran anomenats oportunament. El veredicteserà ineapel·lable.
9. — **PLAÇ D'ADMISIÓ** - Fins el 30 d'abril de 1967 en el local de la Colla Excursionista (Bar Salvi).
10. — **EXPOSICIÓ** - Del 21 al 25 de Maig de 1967, en el Saló d'Actes de l'Excel·lentíssim Ajuntament de la Vila.
11. — **PREMIS** - Premi d'Honor: Trofeu C E C 1967.
Un primer, segon i tercer premis.
Tants accèssits com participants hi hagin.
12. — **OBSERVACIONS** - Les obres premiades quedaran propietat de l'entitat organitzadora, que podrà publicar-les fent constar el nom de l'autor.
L'organització tractarà amb tota cura les obres presentades, però no es fa responsable dels desperfectes possibles.
El fet de prendre part en el Concurs significa l'acceptació de les presents bases.
L'organització es guarda la facultat de resoldre com cregui convenient qualsevol cas no previst en les presents bases.
Les obres no premiades podran retirar-se durant un plaç de dos mesos a comptar des del dia en què es clogui l'exposició. Després d'aquest termini quedarà anul·lada tota reclamació.

CASSA I LA GAVARRA

a la guerra de la independència

El general Saint-Cyr trigà alguns mesos en retornar cap a Girona per dirigir les operacions del nou setge de la ciutat. Considerà que abans li calia acabar de desorganitzar l'exèrcit espanyol, nomenat exèrcit del Llobregat, que s'havia estat agrupant a l'entorn de la ciutat de Barcelona, ocupada pels francesos, i amenaçant-la. Aquest Cos d'exèrcit nodria els seus quadres amb els oficials que desertaven de les guarnicions ocupades pels francesos i estigué sota el comanament del marquès de Palacio i després del general gironí Vives. Recordem que aquest fou derrotat en la batalla entre Llinàs i Cardedeu en el desembre del 1808.

La ciutat de Girona i els seus voltants quedaren lliures de francesos des de la segona dècada del desembre del 1808 fins al començ del mes de maig del 1809. Fou un escaient parèntesi que la ciutat aprofità amb l'esperència de l'altra vegada per cuidar de la seva propera defensa. En aquell interregne passaren per Cassà molts convois de queviures i de municions que eren desembarcats, procedents de Tarragona, en els ports de Sant Feliu i de Palamós, sota l'eficaç protecció dels vaixells anglesos. El material desembarcat a Palamós era traslladat a Girona per La Bisbal i els Angels. Ja vàrem veure com també la nostra vila i totes les de les comarques taperes mantenien un tràfec de suro manufacturat per les mateixes vies, però en sentit contrari.

Cyr tampoc restà inactiu, estalonant constantment a l'exèrcit de maniobra espanyol que després de Llinàs tornà a batre en les batalles de Molins de Rei, Igualada i Valls. En aquesta darrera operació el general suís Reding, un dels generals de la batalla de Bailèn, havia substituït al general Vives. Amb aquestes victòries

Cyr considerà que la seva situació davant Girona esdevindria fàcil durant uns mesos, creient que podria dedicar gran part de les seves possibilitats en organitzar la protecció de les maniobres preliminars per a cercar Girona. No comptava, emperò, que la seva estrella havia canviat i declinava davant dels ulls de l'Emperador i que quan arribaria a les envistes de Girona s'assabentaria de la seva destitució i substitució pel duc de Castiglione.

Després d'aquelles batalles, Cyr amb el seu brillant i temut Cos d'Exèrcit es retirà cap a Barcelona. Mes tard sortí cap a Vic vigilant, a la vegada, un convoi de presoners i de joies i altres objectes d'art valuosos robats a títol de presa de guerra. De Vic la divisió Lechi sortí cap a Figueres i La Jonquera seguint les asprositats del curs del Ter. Així estalviaren els riscos del camí reial tallat per les fortaleses d'Hostalric i Girona ocupades pels exèrcits espanyols. Complimentada la seva comesa Lechi amb la seva divisió retornà vers Vic pel mateix camí i al cap de pocs dies Cyr li ordenava refer l'empresa anterior i que fes cap vers els voltants de Girona on es reuní amb la divisió del General Verdier que feia pocs dies havia substituït a Reille. Les dues divisions, una vegada hagueren establert contacte, ocuparen tot el marge esquerra del riu Ter on es feren forts, establint posicions en el ja conegut Puig d'en Roca, Sant Medí, Sarrià i travessaren el Ter per santa Eugènia i el Pont Major. Des del Pont pujaren cap a Campdurà i des d'aquell indret anaren a ocupar el born nord de les Gavarres: Es a dir Sant Miquel, on, gairebé, no hi trobaren resistència.

A mitjans de juny Cyr vingué de Vic, passant per Sant Hilari, baixant per Santa

► Coloma de Farnés, formant una línia que prenia com a punts d'apoi els marges a dreta de l'Onyar, extenent-se cap a Riudarenes, Mallorquines, Vidreres i la muntanya de Sant Grau. Establí la caserna del Cos d'Exèrcit a Caldes de Malavella.

Les ordres rebudes des de França eren que Cyr tenia de continuar comandant l'exèrcit d'ocupació de Catalunya, mentre no arribava el seu successor. Però Cyr considerà, un cop assabentat de la seva destitució, que la seva postura i situació era poc elegant i precària; no podent dissimular la mala intenció que sabia li reservava Napoleó dolorit, aquest, dels adveniments que li havia fet arribar moltes vegades Cyr, quan rebutjava el cooperar a qualsevol empresa temerària que podria ocasionar molts desastres que ell creia tenia el deure de prevenir i evitar a les tropes confiades al seu comandament.

L'ermita fortificada de Sant Miquel esdevingué un lloc que els francesos en ocupar-la posaren en magnífiques condicions de defensa, mentre la Junta Corregimental considerava d'absoluta necessitat el manteniment del camí de les Gavarres que mena cap a Sant Feliu. La dita Junta feia ressaltar que de quedar aquest interromput o trencat, adéu queviures per a la tropa. I si bé és veritat que es preocupà de mantenir la posició de la Mare de Déu dels Angels, aquesta fou atacada pels francesos el dia primer de juny, caient en poder d'ells al cap de cinc hores d'una lluita aferrissada. Aquests no concediren quartel ni als que

es rendiren ni tampoc als ferits. De resultes d'aquesta ocupació es pot ben dir que, teòricament, la plaça de Girona quedà encerclada. Pràcticament no, car quedava el forat del Castellar.

L'endemà, o sigui el dia dos de juny, el clerge Josep Costa envià des de Llagostera una nota a la Junta Corregimental dient que en aquella vila hi havia vi per a fer entrar a Girona, però que els francesos je eren a Llambilles. Explica que la gent de Cassà abandonen la població emportant-se'n el bestiar. Pregunta quin camí caldria seguir per a fer arribar els queviures a Girona. Llavors el general Alvarez, governador militar de Girona, envià al tinent coronel Rudolf Marshall perquè vagi a Cassà de la Selva passant pel Castellar i comandant una tropa de sometents, miquelets i soldats amb l'ordre de recollir queviures pels entorns de la nostra vila. Aquest militar irlandès, que com molts d'altres del mateix origen, pertanyia al Regiment d'Ultonia, estableix el seu lloc de comandament al Castellar, mentre que Llauder que havia dirigit la defensa del Angels, conseguint fer-se escàpol, es troba a Sant Feliu de Guíxols preocupat per mantenir obert el camí del Castellar fins a la mar. Encar el dia 18 de juny entren a Girona, procedents de Sant Feliu, per Cassà i pel camí del Castellar i Montnegre queviures i diners. Vénen custodiats per paisans. L'endemà els francesos ocupen algunes cases de les Gavarres, a can Lliure i can Mascort, prop de Palol d'Onyar. L'endemà passat ja no hi són i el dia deu de juny tornen a passar per Cassà, procedents, també, de Sant Feliu una corrua de carros i d'atzembles que no trobaren pas cap dificultat fins arribar a Girona. Possiblement que a Llambilles ja no hi havia francesos. Segurament que els que havia denunciat dies abans el reverend, formarien part d'una columna volant. El dia dotze encar passà un altre comboi per Cassà procedent de Sant Feliu. Era més petit però traginava cinc mil pessos forts.

Marshall en les proclames i cartes que

► tramet des del Castellar es titula Comandant General de Sometents. Tracta d'organitzar grups de gent armada per atacar els francesos i expressar el desig de crear un cos de reserva nombrós per concórrer on convingui. En una comunicació enviada a Alvarez, el dia 13 de juny, li parla d'un "Don Narciso" que es esperat a Cassà a les deu del matí. I en una altra comunicació escrita a les tres de la tarda, li diu que aquell bon senyor acaba d'arribar al Castellar, "con la compañía con sabida". Explica a Alvarez que per enviar-li totes aquestes informacions es val del jove Marcos Antonio Iglesias que compara amb un Hernán Cortés o un Pizarro. Tingui's present que és molt d'aquella època del barroquisme i les frases inflades de vanitat i de buidor.

El tràfec d'aquells dies pel Castellar i Cassà de la Selva de comissionats que Alvarez despatxava constantment valent-se d'un servei de canones establert entre els ports de Palamós i Sant Feliu amb Tarragona, era constant. Tingui's en compte que a Tarragona hi havia el capità general del Principat de Catalunya i que a la mateixa ciutat o bé en els monestirs de Poblet o Santes Creus hi sojornava la Junta Superior del Principat. Alvarez sollicita del marquès de Coupigni que és el Capità General, l'envio immediat de l'exèrcit de maniobra que suara mana Blake, perquè lliuri Girona del setge que al seu entorn han muntat els francesos. Alvarez té en compte el respecte que im-

posen les tropes que mana Saint-Cyr que com hem vist desbarataren en vàries ocasions els esforços dels militars espanyols per derrotar als napoleònides.

El dia 19 de Juny Marshall intenta infructuosament recuperar la posició dels Angels. Encar aquell dia mossèn Costa que es troba a Cassà tramet una carta a la Junta de Girona dient que ha recollit algunes arrobres de tocino i parell de sacs de cigrons que espera enviar quan pugui.

Entre els dies 20 i 21 ja tenim a La Selva el general Cyr que tot seguit ordena reforçar Campdurà, Sant Miquel i els Angels i a l'ensens fa ocupar la nostra vila per tots els efectius d'una divisió que porta molta infanteria i cavalleria. Es tracta d'una divisió de tropes italianes que comanda el general Pino. Des de la nostra vila sortiren de llavors endavant signades totes les seves disposicions i ordres. Aquesta tropa, amén de guarnir Cassà, pujà cap a les Gavarres i tancà el camí del Castellar. Des de llavors aquesta posició esdevindrà inoperant. Marshall marxà cap a Tarragona.

El dia 21 de juny les tropes de Cyr ocuparen Sant Feliu de Guíxols i el dia 5 de Juliol, Palamós. La lluita fou aferrissada en ambdues viles marineres. A la vila empordanesa foren morts a la baioneta molts dels seus defensors, fills de la població i dels pobles de la rodalia. Sense els dos ports quedà tancada tota sortida vers la mar a les possibilitats, fins llavors favorables, de la ciutat de Girona. Saint-Cyr en parlar de l'heroïsm dels paisans s'exalta, fent ressaltar, emperò, que els excessos de temeritat són moltes vegades mal entesos. Considera que és inhumà exposar al poble inexpert en lluites contra un enemic familiaritzat a tots els hàbits i maniobres de la guerra. La Junta Superior del Principat havia fet avinent per mitjà de proclames i consignes quina era la conducta que els paisans haurien d'observar en front de l'exèrcit invasor. El primer que calia fer era no permanèixer inactius. Cada poble tenia de convertir-se en una fortale-

sa i cada casa en un castell. I si en el poble no hi havia muralles calia espitllerar les cases, preparar trampes i establir camps de mines. Dalt de les cases hi hauria sempre un bon piló de pedregam i de rajols. De calç viva i aigua bullent... S'estimulava, doncs, el poble a la lluita agresiva. Malauradament, quan algun paisà armat o bel·licós queia a mans de les tropes franceses la seva sort estava prevista. Les ordenances de la guerra no admetien raons sentimentals. Ja ho veiérem com l'any anterior els francesos havien afusellat als dos Pascual, campaners del poble, perquè els havien hostilitzat des de dalt de la "cucurutxa" del nostre campanar. També aquesta vegada en entrar les tropes afusellaren a tres cassanencs per a escarmentar el poble. Molta gent fugí. En quan a la gent de la pagesia si es quedaven i prestaven atenció als francesos eren considerats com a "cara girats" i objecte de represàlies per part dels que feien el "maqui". Els que fugien seguien la política de la terra cremada: Abandonant o calant foc als sembrats; amagant les collites dels graners dins de les sitges que dissimulaven, car acostumaven a ésser buidades en els terrenys de gresa que tant abunden pels voltants de la vila. Llavors en fugir se n'anaven pels pujols de les Gavarres des d'on podien entrellucar el mas que portaven fixat en el cor com l'enyorança d'una persona volguda. Moltes vegades els francesos hi passaven i en no contestar ningú s'entregaven al pillatge i era un fet casual que no calessin foc a la masia com a represàlia bèl·lica.

Al cap de pocs dies de l'arribada dels francesos a Cassà, Marshall que de Tarragona havia retornat a Girona, passà pels voltants de la vila, acompanyat del capità Rich; ambdós eren gent de confiança del general Alvarez. Feien via vers Hostalrich per capitanejar una columna de prop de mil cinc-cents homes

trets de la guarnició d'aquella fortalesa que governava el general Cuadrado i que venien cap a Girona per engroixir la guarnició assetjada. Aquesta columna que havia passat per Llagostera i d'allí s'enfilà a la Gavarra fou sorpresa per les tropes franceses pels voltants del Castellar. Aquest agafaren un miler de presoners, mentre els altres cinc-cents fugien en direcció els Metges. La nova de la desfeta causà un gran desengany a Girona, mentre els paisans plens d'acrimònia volien exigir responsabilitats als que creien causants d'aquella desventura. Sens dubte que els servei d'informació de l'exèrcit francès disposava d'un grup de confidents que el tenien assabentat de molts detalls que els convenia saber. També en aquesta operació Saint-Cyr va poder examinar la correspondència d'Alvarez amb el Capità General del Principat, que fou sorpresa en un dels presoners.

Emperò, malgrat la vigilància i les confidències, la Gavarra encara era permeable en més d'un lloc. Des de La Bisbal surten queviures i pels corriols de la serralada arriben a Girona. Anoten que el dia 5 d'agost un ramat de vaques i vedells espera l'ocasió per passar. Però els pastors i traficants no volen córrer el risc de continuar sols fins a Girona. Exigeixen que des de la plaça surti gent i tropa perquè se'n facin càrrec prop de Sant Mateu de Montnegre.

Pompeio Pascual i Carbó

(seguirà)

INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

SECCIO FILOLOGICA

"Des dels inicis de la Renaixença hom ha reclamat sovint un guiatge per als problemes que l'ús de la nostra llengua suscita. La Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, actuant com a Acadèmia de la Llengua, ha tingut cura, des de la seva creació, l'any 1911, de la fixació ortogràfica i gramatical i de la depuració de la llengua literària, i a ella no han deixat mai d'acudir les persones àvides d'aquell guiatge.

Actualment, malgrat que circumstàncies diverses hagin pogut motivar una pertorbació en l'aprenentatge de la llengua per part de les generacions joves, els qui s'interessen per la seva coneixença compten amb instruments que poden il·lustrar-los i ajudar-los amb eficàcia: en primer lloc l'obra gramatical i el diccionari de Pompeu Fabra, així com les seves converses filològiques, que constitueixen la base més àmplia i segura per a parlar i escriure correctament; d'altra banda, diversos llibres de caràcter pràctic, del mateix Fabra, de J. Marvà i d'altres.

Amb tot, existeixen certs punts concrets que caldrà precisar i en algun cas, si convé, rectificar. D'altra banda, molt més sovint encara, la ràpida evolució de la vida actual obliga a revisar bona part dels mots tècnics i a incorporar nou vocabulari; el Diccionari Fabra, doncs, que l'Institut considera que fa autoritat, s'haurà de completar amb els neologismes de la ciència i de la tècnica dels darrers decenniis i amb alguns mots d'ús corrent que hi manquen. Es un fet, també, que els escriptors valencians, baleàrics i rossellonesos usen formes peculiars i lèxic particular d'aquestes regions del nostre domini lingüístic que caldrà recollir en el diccionari a mesura que aquells mots i aquelles formes vagin conquistant un lloc dins la llengua literària.

Totes aquestes qüestions són preses en consideració en el treball de la Secció Filològica, la qual, pel que concerneix el vocabulari tècnic i científic, compta amb l'assessorament de corporacions competents i d'especialistes. Altres tasques lexicogràfiques que reclamen l'atenció de la Secció esmentada són el nomenclàtor dels municipis i agregats de les terres catalanes i el santoral en català. En un altre ordre, la reclama també la correcció de la llengua parlada, en la qual és visible un retrocés en els nostres dies.

La Secció Filològica de l'Institut es considera en el deure de tenir contacte amb el públic, de resoldre dubtes i de mantenir, completar i millorar tant com es pugui l'obra fins ara realitzada. Li escau, també, de recordar al públic que el bé de la nostra llengua exigeix dels escriptors i els correctors que s'abstinguin de propugnar solucions personals i de prendre iniciatives en qüestions concretes.

L'Institut, doncs, que repregué ja fa anys i ha intensificat darrerament la seva activitat en el camp lingüístic, anirà donant a conèixer en altres notes el fruit d'aquest treball."

Barcelona, juliol del 1962.

La Secció Filològica de l'Institut ha acordat les següents addicions i modificacions al **Diccionari General** de Pompeu Fabra:

INCORPORACIO DE MOTS

barbaresc, -esca adj. Nadiu o propi de Barbaria.

bogar v. tr. Adobar, femar (regional).

borratxa f. Botella de cuir, o carbassa, per a vi (reg.).

brull m. Mató, recuit (reg.).

cloïssa [=cast. almeja] f. Mol·lusc acèfal bivalve comestible, pertanyent al gèn. Tapes.

copinya f. Cloïssa.

doi m. Disbarat (reg.).

estratosfera f. Regió superior de l'atmosfera, per damunt de la troposfera i a l'interior de la ionosfera.

fondo, -a adj. Pregon, profund.

ionosfera f. Regió exterior de l'atmosfera caracteritzada per la ionització dels gasos, el límit inferior de la qual (variable segons la irradiació solar) es troba en general entre vuitanta i cent quilòmetres d'altitud.

juvenil adj. Pertanyent a la joventut. Els anys juvenils. Les obres juvenils de Verdguer.

naia f. Passadís porticat. — Replà llarg que va des del graó més alt d'una escala fins al portal, formant com una galeria.

pantalla f. Pàmpol de certes menes de llum. — Superfície metàl·lica per a defensar contra el foc o una forta reverberació. — Part d'un instrument o aparell destinada a impedir que certs agents físics (òptics, elèctrics, magnètics etc.) afectin objectes que convé de sostreure a llur acció. — Superfície consistent en una cortina, llenç, paret, etc., damunt la qual es projecta una imatge, tal com una fotografia, dibuix o pel·lícula cinematogràfica, per mitjà d'una llanterna, d'un projector cinematogràfic o d'un altre aparell semblant. — El cinema com a art. — Persona o cosa que serveix per a ocultar-ne o protegir-ne una altra.

petjapapers m. Objecte pesant que s'usa, posant-lo damunt uns papers, per impedir que aquests caiguin o el vent se'ls endugui.

porticat, -ada adj. Que té porxos.

relat m. Relació de fets reals o imaginats; efecte de relatar.

remença m. Home de remença.

termonuclear adj. Relatiu a les reaccions de fusió nuclear que es provoquen per mitjà de temperatures altíssimes.

troposfera f. La part inferior de l'atmosfera (fins a uns deu o vint mil metres d'alçària, segons les latituds), en la qual es produeixen els núvols i vents i on la temperatura varia ràpidament amb l'altitud.

xàquera f. Dansa popular valenciana de caràcter cerimoniós i solemne. Música que acompanya aquesta dansa.

MODIFICACIO D'ARTICLES

avenc m. Cavitat subterrània de direcció quasi vertical o molt inclinada.

avorrició f. Aversió. Tenir avorrició a una persona, a una cosa. Agafar avorrició.

avorriment m. Tedi. — Avorrició.

avorrir v. tr. Tenir aversió (a algú o a alguna cosa). Avorreixo la mentida. Avorreixo els hipòcrites. — Agafar aversió. Avorrir un menjar. La gata ha avorrit els gatets. — Causar tedi, avorriment. Aquesta novel·la m'avorreix. — v. refl. Sentir tedi. Avui m'he avorrit.

jovenil, -ola adj. Que presenta les característiques de la joventut; juvenil. Un vell d'esperit jovenil.

teginat m. Entrecreuament de bigues i motlures en un sostre, en una volta, etc., formant compartiments quadrats, poligonals. — Sostre, acc. 1 (reg.).

NOTICIARI

EXCURSIONS FETES:

Mes de Novembre: dia 20. Puig del Castell, 6 components.

Mes de Desembre: dia 18. Les Salines, 25 components. Dia 24. Missa del Gall a Romanyà, 35 components.

Mes de Gener: dia 8. Creu de les Monges, 8 components (matinal). Dia 15. Puig del Daric, 10 components. Dia 29. Núria, 30 components.

Mes de Febrer: dia 19. Sant Roc, 25 components.

EXCURSIONS EN PROJECTE:

Març, dia 5: Excursió als Metges. Coronació dels Reis de la "Colla" de l'any 1967.

Març, dia 12: Aplec de Cabrera. Per informes Joan Anglada.

Març, dies 23, 24 i 25: Acampada: Pestaral, Susqueda i Saus. Per informar-se: Narcís Artau.

ALTRES ACTIVITATS:

CINEMA-CLUB: Sessió de Cinema-fòrum:

Febrer: Dia 22. "El Empleo", en el Casal Familiar. (Programes especials).

SETMANA CULTURAL

Durant la setmana del 23 al 30 d'abril la Colla juntament amb l'Agrupació Escolta Sant Martí, es proposen dur a terme els actes següents: Concurs Literari, les bases del qual són exposades en el present butlletí. Venda de Llibres, durant el dia 23 amb els corresponents descomptes.

Conferències, cinema-fòrum, disco-fòrum i rutes per a joves. (Vegí's cartellera i corresponents programes).

CONCURS FOTOGRAFIC

Durant els dies de la Festa Major, 21 al 25 de maig vinent tindrà lloc el segon Concurs Fotogràfic, les bases del qual es troben en el present butlletí.

mobles

font

Carrer Guimerà, núm. 1

Taller: Carrer Nord, núm. 40 - Telèfon 187

BANYOLES

sucursals a

PALAMÓS i L'ESCALA

REPRESENTANT A CASSA DE LA SELVA:

francesc serra

Grup Associació Ntra. Sra. de les Sogues

Local núm. 1 - Telèfon 247

soci

Mariano Vallonga